VLISSINGSCHE COURANT.

Donderdag **18 Junij.**

De Uitgave dezer Courant geschiedt des Dingsdags, Donderdags en Zaturdags. De prijs van het Abonnement, voor drie maanden, is ƒ 2,25, en franco per post ƒ 2,50. De Advertentien behooren op ongezegeld papier te worden ingeleverd. Dezelve worden gerekend tegen 20 ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs, van 1 tot 6 regels, is ƒ 1,20, en voor iederen regel daarboven 20 ct.; behalve het, voor elke Advertentie, aan het Rijk verschuldigde Zegelregt van 35 ct. Brieven enz., franco.

De gewone Vergadering der Staten-Generaal is gesloten.

Dit vond plaats, naar men vermeldt, op den 15. dezer maand, in eene vereenigde zitting der beide Kamers.

Nog vindt men het berigt in de dagbladen, dat in de vergaderingen der Provinciale Staten, welke den 7. der volgende maand zullen geopend worden, zal worden overgegaan tot de verkiezing van het dubbeltal Leden voor de Tweede Kamer, welke dubbele Kamer dan (voegt men er bij,) UITSLUITEND *belast zal zyn met de overweging der voorstellen tot wyziging der grondwet.*

Deze bijvoeging schijnt nu reeds te moeten voorbereiden op de onbevoegdheid der dubbele Kamer, om hare bemoeijingen tot *iets meer*, dan bepaaldelijk de aanhangig zijnde voorstellen van wet, uit te strekken: met andere woorden, om haar het regt te ontzeggen, iets meer te doen, dan die ontwerpen, zoo als zij liggen, aan te nemen of te verwerpen, om tot het *zelf* voorstellen van die meerdere verbeteringen over te gaan, welke, blijkens de Processen-Verbaal der sectien en de redevoeringen in de Tweede Kamer, nog door een groot aantal Leden dezer laatste worden beschouwd in de grondwet noodzakelijk vereischt te worden.

De Tweede Kamer heeft tot hiertoe het *initiatief* met betrekking tot die meerdere verbeteringen niet genomen. Waarom niet? mag men vragen.

Beschouwt men ze niet meer als noodzakelijk? Dit kan het geval niet zijn, daar men ze, zoo kort te voren, nog noodzakelijk oordeelde, en er sedert te dien opzigte niets veranderd is.

Dat de grondwet er zich niet tegen aankant, blijkt uit art. 114 en het gedane voorstel van de Heeren VAN ASCH VAN WIJCK, VAN SYTZAMA en GOLVER HOOFT middagklaar.

Geloost men nog *tyd genoeg* te hebben?

Waarlijk er is niet zeer veel meer overig.

Bestaat het te verkiezen getal buitengewone Leden, zoo als te denken is, grootendeels uit ambten bekleedende, voorregten genietende personen, dan is er alle uitzigt, dat de aanhangige voorstellen, *en niet meer dan die voorstellen*, spoedig zullen zijn aangenomen, en dan vaarwel hoop op iets meerders, op iets beters, wanneer geene zeer buitengewone omstandigheden ons te hulp komen.

Vreest men, *dat het niet helpen zal?* maar het was altijd pligt, zulks eerst te beproeven, om voor de natie verantwoord te zijn, dat men al het mogelijke gedaan heeft.

Ook heeft de Eerste Kamer getoond, niet *altyd* de voorstellen der Tweede Kamer te willen verwerpen.

Dit een of ander kan of mag dus de oorzaak niet wel zijn, waarom tot dusver door de Tweede Kamer het initiatief niet is genomen, om te geraken tot de *meerdere* verbeteringen, welke de grondwet vereischt.

Maar wat dan? Is het moedeloosheid, slaperigheid, lusteloosheid, onverschilligheid, of iets dergelijks?

Wij meenen, dat de Tweede Kamer toch te veel getoond heeft, doordrongen ten zij van het groote gewigt der tegenwoordige oogenblikken, voor de toekomst van Nederland, om te kunnen aannemen, dat eene der opgenoemde gebrekkige eigenschappen de oorzaak harer werkeloosheid op het voorschrevene punt zou kunnen zijn.

Maar wat dan? nog eens.

Zou het niet welligt de hoop zijn, bij de leden der Tweede Kamer bestaande, dat zij in hunne buitengewone collega's hulp en steun zullen vinden, en er door de zamenwerking van deze meer kracht zal erlangd worden, om het werk der verbetering onzer grondwet op eene meer afdoende wijze tot stand te brengen?

Is het *dit?* Maar ook dan ware het altijd nuttig geweest, nog vóór het openen der zittingen van de dubbele Kamer, de nodige voorstellen tot invoering der verder vereischte verbeteringen te doen aanhangig zijn. Vereenigde zich de meerderheid der dubbele Kamer daarmede, dan kon zij hiervan terstond doen blijken, door hare werkzaamheden te schorsen tot het lot dier nieuwe voorstellen zou beslist zijn; en er kon veel tijd worden uitgewonnen.

Daar intusschen, vóór de bijeenkomst der dubbele Kamer nog ongetwijfeld een of meer vergaderingen der enkele Kamer zullen plaats vinden, vermits toch ook de geloofsbrieven der buitengewone leden zullen behooren te worden onderzocht, en daaromtrent verslag gedaan, is onze hoop nog niet gansch vervlogen, dat in die voorafgaande zittingen nog voorstellen, op den voet als dit, door den Heer VAN ASCH VAN WIJK c. s. geschied is, zullen worden ter tafel gebragt; en de dubbele Kamer dus tot de beslissing zal worden geroepen, of zij al dan niet het lot dier voorstellen behoort af te wachten, alvorens tot de overweging der nu reeds aanhangige ontwerpen over te gaan.

Zijn er geene nadere voorstellen aanhangig, dan *kan* de dubbele Kamer niet wel anders, dan zich onverwijld met de overweging der *aanhangige* ontwerpen bezig houden, en worden deze eens aangenomen, zoo als zij liggen, dan zal die Kamer uiteengaan en alles zal afgedaan zijn.

Dit geval is mogelijk, en men dient het mogelijke te voorzien.

Maar wat zou men er mede gewonnen hebben, waren er nadere voorstellen aanhangig geweest, wanneer de dubbele Kamer voorgaf, naar de behandeling van deze niet te kunnen of te mogen wachten?

Vooreerst had de natie de overtuiging dat altans de gewone Tweede Kamer haren pligt tot het uiterste vervuld en het goede gewild had.

ten anderen zou men, uit de beraadslagingen en stemmingen, welke noodwendig zouden moeten voorafgaan, aleer men voegzaam over de bij de Tweede Kamer aanhangige voorstellen kon heen stappen, altans hebben kunnen te weten komen, welke de gezindheden, bekwaamheden en welk het politiek karakter was dergenen, welke door de Provinciale Staten waren waardig gekeurd, deze gewigtige zending te vervullen, iets waartoe geene zoo goede gelegenheid schijnt te zullen bestaan, wanneer zij zich » *uitsluitend* zullen bezig houden met de ontwerpen tot wijziging der grondwet," thans aanhangig en door de gewone Tweede en Eerste Kamer reeds aangenomen.

Wij herhalen dus, dat wij nog hopen, dat de Tweede Kamer van den korten tijd, dien zij daartoe nog zal overig hebben, gebruik zal maken, om het initiatief te nemen, ten aanzien van die *meerdere* wijzigingen in de grondwet, welke haar, blijkens de Processen-verbaal der afdeelingen noodig zijn voorgekomen; en tevens om tot eene uitlegging te geraken van art. 229 en 232 der grondwet, voor het geval, dat de werkzaamheden der dubbele Kamer aanleiding gaven tot nadere voorstellen van de zijde der regering of der Tweede Kamer hetzij in enkelen of in dubbelen getale, tot het brengen van nog meerdere verbeteringen in de grondwet.

De vraagpunten, welke zich te dezen kunnen opdoen, hebben wij reeds meer uitvoerig behandeld in ons N°. 68 van 6 Junij ll.

X.

Nieuwstijdingen.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, den 21. Junij. Men meldt uit Weenen dd. 2. Junij. Te Puspok Ladanij zijn den 24 April 833 huizen afgebrand. De schade wordt op 100,000 fl. berekend. De branden in de twee laatste maanden zijn bedroevende, vooral als men berekent de vele menschen levens, welke daarbij zijn verloren gegaan. Te Baja zijn alleen 48 menschen omgekomen.

— Men meldt uit Berlijn dd. 12. Junij: Gisteren morgen vroeg is het stoffelijk overschot des Konings naar de Domkerk overgebragt, om later naar den slottuin van Charlottenburg vervoerd te worden, alwaar Z. M. verlangd heeft nevens zijne voor dertig jaren overleden Gemalin te rusten. Onder de talrijke menigte, langs den weg dien de trein moest volgen, heerschte eene eerbiedige stilte. Na het aanheffen van het bekende lied: *Wat God doet dat is wel gedaan*, werd de kist op eene verhevenheid geplaatst, en door den opper-hofprediker, dr. *Ehrenberg*, eene korte lijkrede uitgesproken. Daarop knielden de thans regerende Koning, de Keizer van Rusland, de Koning van Hanover, benevens de Koningin, de Prinsen en Prinsessen, neder, en verrigtten hun gebed.

— Naar verzekerd wordt bedraagt de nalatenschap van den overleden Monarch ongeveer twintig millioen daalders.

ENGELAND.

LONDEN, den 13. Junij. Het onderwerp van alle gesprekken is een aanslag op het leven der Koningin en van Prins *Albert*, die Woensdag gedaan is, maar gelukkig zijn doel gemist heeft.

De beide kogels, welke te hoog geschoten waren om het doel te treffen, hebben den muur, langs welken het rijtuig ging, eenigzins beschadigd, maar tot hiertoe is het niet gelukt die te vinden. Eenige knapen hebben wel een kogel aan de politie gebragt, maar te groot dan dat eene der pistolen daarmede geladen kan geweest zijn.

De dader van dit schandelijk feit heet *Edward Oxford*; hij telt slechts achttien jaren; na in onderscheiden herbergen en winkels knechts geweest te zijn, was hij nu sedert eenige weken buiten dienst. Hij is te Birmingham geboren, maar woonde, sedert zijn negende jaar, met zijne moeder en zuster, in deze hoofdstad. De getuigenissen omtrent zijn vroeger gedrag luiden niet ongunstig; alleen moet zijn twistzieke aard aanleiding gegeven hebben dat hij niet lang in dezelfde dienst kon blijven. Zijne moeder heeft verklaard, dat haar overleden man aan vlagen van krankzinnigheid onderhevig was, en dat zij die ook somwijlen bij haren zoon had opgemerkt, maar deze laatste getuigenis wordt door niemand zijner overige betrekkingen of bekenden bevestigd. Nog verhalen moeder en dochter, dat *Oxford* zich sedert eenigen tijd in het schieten met de pistool oefende, en in zijn vertrek moet een kogelvorm gevonden zijn.

Toen de booswicht naar het huis van bewaring werd overgebragt, verlangde hij te weten welken invloed zijn aanslag op de Vorstelijke Personen gemaakt had, en toen men hem antwoordde dat zij niet verschrikt schenen te zijn, zeide hij het tegendeel te hebben opgemerkt. Ook den volgenden dag heeft hij zich eenige ligtzinnige uitdrukkingen veroorloofd, maar gisteren, naar gezegd wordt, meer berouw over zijn misdrijf betoond.

De eerste verhooren van den misdadiger en de getuigen hebben aan het bureau van binnenlandsche zaken, in tegenwoordigheid van al de Kabinets-Ministers, plaats gehad; maar de bijzonderheden daarvan worden voor het publiek geheim gehouden, zoodat men ook nog met geene zekerheid weet of het gerucht grond heeft, dat eene lijst van zes en twintig personen bij hem gevonden is, welke tot een republikeinsch genootschap zouden behooren en in den aanslag betrokken zijn. Een der vroegere meesters van *Oxford* moet gezegd hebben, zich overtuigd te houden dat de jongeling niet uit eigen beweging tot zoodanigen stap gekomen kan zijn, en ziet in hem het werktuig van andere kwaadwilligen.

Op last van Lord *Normanby* is *Oxford* naar de gevangenis van Newgate overgebragt.

Lord *Melbourne* heeft in het hoogerhuis gezegd,

dat de geuite wensch, tot het houden van een openbaren dankdag, voor de redding der Koningin, ingewilligd zal worden.

— De dagbladen behelzen een brief, den 15 Januarij, uit naam van den Chineschen Keizer *Taou-kwang*; aan Koningin *Victoria* gezonden, waarbij van haar gevorderd wordt, zonder uitstel, de grieven uit den weg te ruimen, die de Keizer tegen de Engelsche kooplieden heeft.

In den morgen van den 8 Februarij waren twee jonken, als branders gewapend, en met allerlei ligt ontvlambare stoffen opgevuld, de baai van Tongkoo binnengeloopen, om de aldaar geankerde Engelsche schepen in brand te steken; maar, gelukkig, was de wind hun tegen, zoodat zij tusschen de nationale vaartuigen geraakten, en slechts aan een der Engelsche schooners eene geringe schade toebragten. Eenige schepen kapten hunne kabels, om het gevaar te ontwijken, dat zeer groot had kunnen zijn, bijaldien het getal branders aanzienlijker geweest ware. Den daarop volgenden avond zou op nieuw een plan beraamd, maar, om onbekende redenen, niet ten uitvoer gebragt zijn, om de vloot te verbranden.

— Brieven uit Bombay, van den 30 April, verzekeren dat Chiwa door de Russen is bemagtigd, en dat zij, met een leger van vier en twintigduizend man, en zeventig stukken geschut, den togt naar Bokhara voortzetten.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 13. Junij. Te Marseille is berigt ontvangen, dat er te Kairo gelijktijdig, op vier onderscheiden punten, hevige branden waren uitgebarsten en dat men vreesde zulks aan moedwil te moeten toeschrijven.

— Een Fransch dagblad deelt omtrent den dood van den beroemden *Paganini* de volgende belangwekkende bijzonderheden mede:

» Sints meer dan 6 jaren speelde *Paganini* niet meer in het openbaar; somwijlen sloot hij zich in zijne kamer op, zette een' klankverdoover (sourdine) op de snaren van zijne viool, en lokte daar uit voor hem alleen de Hemelsche accoorden en die fantastische geluiden, die eene zoo groote geestdrift onder zijne toehoorders opwekten. De geneesheeren hadden hem zelfs verboden zijn instrument te gebruiken, waarvan de accoorden zijne ziel beroerden, en zijn geheel zenuwachtig gestel hevig aandeden. Elke toon, uit de viool getrokken, was een uur minder aan het leven van den grooten kunstenaar; elke melodij was een stap nader tot het graf. *Paganini* wendde alle zijne pogingen aan om zijne viool, die hem langzamerhand vermoordde, niet meer te bespelen, maar eene betooverende magt, eene bovennatuurlijke begoocheling dwong hem om, zijns ondanks, dat te gelijk beminde en gehate instrument op te nemen. De beroemde kunstenaar had den ouderdom van 58 jaren bereikt, en zijn zoon telt 18 of 19 jaren. *Paganini* heeft de laatste plegtigheden der kerk stellig van de hand gewezen. Eenige personen, om deze weigering te verklaren, zeggen, dat de voortreffelijke Maëstro niet dacht, dat zijn einde zoo nabij was."

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM, den 16. Junij. Een Amsterdamsch gezelschap, verleden Vrijdag avond van een pleiziertogtje naar Weesp in een rijtuig terugkeerende, heeft een deerniswaardig ongeluk ondergaan. De voerman, onderweg in slaap geraakt zijnde, viel van den bok tusschen de paarden, die aan het hollen geraakten; een heer springt uit het rijtuig en kneust zich het hoofd zoodanig, dat hij voor dood blijft liggen; eene jonge jufvrouw, van omstreeks 24 jaren, volgt zijn voorbeeld, raakt vast met de kleêren, komt onder de wielen, zoodat haar beide beenen, een arm, het borstbeen en eenige ribben gebroken zijn; een jonge heer van omstreeks denzelfden ouderdom springt mede uit het rijtuig, en breekt het eene been boven den enkel; eindelijk volgt ook mevrouw *B.*, weduwe en moeder van 12 kinderen, en bezeert zich gelukkigerwijze slechts weinig aan de knie; twee kinderen dezer dame blijven in het rijtuig en ontvangen geen letsel; doordien de paarden voor eene herberg aan de Diemerbrug van zelven stil blijven staan. De voerman heeft geen letsel bekomen.

'sGRAVENHAGE, den 15. Junij. Krachtens koninklijke magtiging zijn door den Minister van Marine geldelijke belooningen aan de bemanningen der twee zeeloodsbooten n.° 1 en 13., benevens aan elk der binnenloodsbooten n.° 1, 3 en 4, en aan den particulieren schipper *K. Gomes*, uitgereikt, ter zake van aangebragte hulp tijdens den storm van 23 Januarij jongstleden aan Zr. Ms. Fregat *Rotterdam*.

— Heden is de gewone vergadering der Staten-Generaal, in eene vereenigde zitting der beide Kamers, door Zijne Exc. den Minister van Binnenlandsche Zaken, op last des Konings gesloten.

Ingezonden Stukken.

Dezer dagen leest men in de Couranten een oproeping van den Inspecteur-Generaal der Geneeskundige dienst, ter bekoming van officieren van gezondheid bij de Marine, waarin vereischt wordt, dat de sollicitanten *Nederlanders* zijn. Deze uitsluiting van vreemden, of eigenlijk van Duitschers, uit de zeedienst, verdient opmerking. Is het een begin der afschaffing van een misbruik, welke men eerlang ook op de armée gaat toepassen? Of is het eene teederheid voor die vreemdelingen, die men aan de onaangenaamheden en de gevaren van het woeste element niet wil blootstellen? Wij wilden gaarne het eerste hopen. Maar behalve dat wij nog dagelijks zien op welk een in het oog loopende wijze de Duitschers, ten nadeele van 's lands kinderen, worden voorgetrokken, dan zoude het toch doelmatiger en meer vaderlandsch geweest zijn, te beginnen met vreemdelingen uit de aangenaamste dienst, die te lande, te weren; en, zijn zij onontbeerlijk, waaraan wij echter zeer twijfelen, hen alleen toe te laten bij de Marine. Hoe wenschelijk wij het dus oordeelen, dat er een einde gemaakt worde aan het opnemen van Duitsche officieren van gezondheid bij onze armée, durven wij echter niet hopen, hiervan bij die oproeping het voornemen te zien. Waartoe toch bij voortduring aan buitenlanders plaatsen gegeven, ten koste van den inboorling? Levert ons land daartoe geen bekwame geneeskundigen op? Dit te veronderstellen zou niet alleen weinig vereerend voor onzen landaard en voor onze instellingen zijn, maar zelfs beleedigend voor de school aan 's Rijks Hospitaal te Utrecht. Waren al de Duitschers, die men opneemt, uitstekende *geniën* en schitterende lichten, ik zou de zaak begrijpen en billijken: men heeft die in ons land zoo goedkoop niet. Maar in dit geval zou ik het juist raadzaam oordeelen, hen bij voorkeur bij de Marine te gebruiken, waar de geneesheer veel meer alleen staat en dikwijls geene hulp of raad kan inroepen. De billijkheid eischte, dat men, ten minste, bij het toelaten tot het examen, jegens vreemdelingen even streng was als jegens den inlander, maar hoe het daarmede gaat weet de armée, en is aan het publiek ook niet geheel onbekend.

Het opnemen van vreemdelingen in 's lands dienst zonder noodzakelijkheid, of merkelijk voordeel, is nooit vereerend noch onschadelijk voor den ingezeten, maar is vooral drukkend in deze oogenblikken, waarin, door de vermindering van het leger en de ontbinding der schutterijen de geneesheeren elkander verdringen. Want men bedenke, dat niet alleen de officieren van gezondheid door die Duitschers benadeeld worden: de afgedankte Heeren die voor die vreemdelingen hebben moeten plaats laten, zijn in de burgermaatschappij terug gekeerd. Zij bederven het bestaan van vroeger gevestigde geneesheeren, of vinden zelf geen bestaan; in beide gevallen zijn het toch altijd inboorlingen en lastdragende burgers die er door lijden. Na aldus *indirect* den burgerdocter benadeeld te hebben, verlaten die Duitsche officieren van gezondheid vroeg of laat de dienst, en komen het dan regtstreeks doen door zich naast hen neder te zetten.

De menigvuldige Duitsche ambtenaren is eene oude grief, waartegen de patriotten van 1787 hunne stem reeds hebben laten hooren. SCHAFS heeft zelfs in een tooneelstukje eenen dergelijken ambtenaar geschetst, en heeft zijn' held met geen fraaije kleuren geteekend. Nederland is sedert lang door de Duitschers met succes geëxploiteerd geworden. Men zou mogen denken, dat hunne bekendheid met hetzelve en de dankbaarheid, hen zouden bewegen, om er niets dan waarheid en goeds van te zeggen, en intusschen wordt nergens ons vaderland meer belasterd en belogen, en onze gebruiken meer in een bespottelijk daglicht geplaatst, dan in Duitschland. Staaltjes daarvan, die onze tijdschriften van tijd tot tijd mededeelen, en waarbij, door derzelver ongerijmdheid, alle aanmerking overbodig is, vervullen ons met verontwaardiging, of doen ons meêdoogend de schouders ophalen, al naar dat men gestemd is. Verre van mij de gedachte, om haat tegen eene naburige achtingswaardige natie te willen opwekken. Ik weet ook zeer wel, dat men een volk niet moet beoordeelen naar diegenen, die hun land verlaten, om bij vreemden brood te zoeken; ik wil slechts zeggen hoe dwaas wij Nederlanders doen, van dergelijken voor te trekken, en hoe wij er voor beloond worden.

Ik eindig met den wensch dat men weldra moge bepalen, dat men tot het bekleeden van alle posten Nederlander van geboorte moet zijn.

De Redactie der *Vlissingsche Courant* wordt verzocht, om het onderstaande in het eerst uit te geven No. te willen plaatsen:

Hoe meer ik den goeden dunk mijner Stadgenooten te mijwaarts op prijs stel, des te minder vermag ik de indirecte loftuiting, stilzwijgende, op mij toe te passen, waarmede de Jeremiade (*) omtrent het sluiten der poorten dezer vesting in No. 71 der *Vlissingsche Courant* aangeheven, mij vereerd heeft.

Had men vooraf het gedrukt reglement ingezien, van gouvernementswege tot rigtsnoer der handelingen van het Stedelijk Bestuur, zoo wel als van de Militaire Autoriteit, vastgesteld, (§) dan zoude men noch van eigenwil, noch van onwil dier beide Autoriteiten gesproken hebben.

Aangaande echter de wijzigingen der reglementaire voorschriften, welke, gedurende den 9jarigen staat van oorlog, ten gerieve der Ingezetenen hebben plaats gehad, zoo is men daarvoor allen dank verschuldigd aan onzen waardigen Opperbevelhebber, bij wien alleen de bevoegdheid tot zoodanige wijzigingen berustte.

VLISSINGEN, 14 Junij 1840. VON HOFF,
Majoor Pl.-Komm.

(*) Dit woord grieve den geëerden Inzender van het art. niet: ZEd. weet, even goed als wij, hoe dikwijls de gegrondste klagten in Nederland met deze benaming worden vereerd. *De Redactie.*

(§) Is dit reglement van *algemeene* toepassing in de vestingen van ons Rijk, hoe komt het dan, dat in *andere* vestingen de poorten *later*, *voor goed*, gesloten worden, dan te Vlissingen? Of heeft de schrijver van het ingezonden stuk zich hierin vergist? De Heer VON HOFF zegt dit altans *niet*; en de geachte hand, welke ons het artikel ter plaatsing toezond, geeft ons vertrouwen genoeg, om aan te nemen, dat het aangevoerde te dezen niet van grond ontbloot is. Daar wij nu tot den staat van volkomen vrede zijn teruggekeerd, en de Opperbevelhebber het kommando aan de gewone autoriteiten heeft overgedragen, bevinden wij ons met den schrijver van het ingezonden artikel in twijfel, van welke zijde wij de pogingen zouden te wachten hebben, welke Vlissingen met andere vestingen in gelijke voorregten zou kunnen doen deelen. *De Redactie.*

DRUKFEIL.

In ons vorig nummer, 1e kolom staat: En de *onwilligheid of onwil*: moet zijn *En de onverschilligheid of onwil.*

Zeetijdingen.

VLISSINGEN, den 17. Junij. Sedert den 15. dezer, zijn alhier ter Reede gekomen:

Voor Gend bestemd:

Anna Erika, S. Binghsson, van Koningsbergen, met lijnz.

Voor Antwerpen bestemd:

Antwerpen, T. Jackson, met stukgoederen en passagiers; *Emelie*, M. van der Kerkhoven, met stukgoederen, beide van Londen; *de Vrouw Alida*, H. Suitjen, van Warperont; *Eller*, P. N. Svarrer, van Koppenhagen; *de Vrouw Hendrika*, H. H. Kwint, van Sonderburg, alle drie met raapzaad; *Henriette Hermann*; P. H. Fretwurs, *Helena*, H. Permier, beide van Riga, met hennipzaad; *the Scotchmann*, T. C. Armichael, van Rio-Janeiro, met koffij; *Jean Key*, J. Barsey, van Havannah, met suiker; *de Commercie*, C. F. Gaukema, van Londen, met stukgoederen; *the Reace*, R. Breckon, van Falmouth, met kleiaarde; *Minerva*, J. Wodworth, van Charleston, met katoen.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild:

Henrikus, J. H. Wilderman, *St. Antonius*, J. J. Nye, beide naar de Oostzee, met ballast.

BATH, den 11. Junij. Gedurende de afgeloopene maand Mei zijn langs het kantoor van expeditie en uiterste wacht alhier, uitgevaren 188 schepen, als:

50 met baardasch, 29 met rogge, 13 met tarwe, 13 met gerst, 12 met boonen en haver, 6 met meekrap, 3 met lijn en koolzaad, 4 met aardappelen, 4 met lijn en raapkoeken, 16 met drooge en zoutevisch, 18 met stukgoederen en genever, 12 met hooi, 2 met meubelen, 2 met kaas, 5 met aardewerk molen- en tufsteen, 6 met ongezaagd hout en takkebossen, 1 met oud ijzer, 6 met hoepen en teenen, 7 met beer, en 1 met traan.

En bij hetzelve binnengekomen 176 schepen, waarvan: 69 met zinksteenen, 7 met straatkeijen, 6 met hardsteenen, 1 met ongemalen krijt, 5 met kalk, 6 met kolen, 2 met houtskolen, 11 met Brusselsche aarde, 36 met stukgoederen, 9 met meubelen, 2 met rijtuigen, 6 met houtwerk, 1 met levende planten, 1 met tarwe, 1 met stokvisch, 1 met boonen en erwten, 2 met brandhout, 1 met ongezaagd hout.

Van bovenstaande schepen voerden 270 de Nederlandsche en 85 de Belgische vlag; — zijnde hieronder begrepen 62 stoombooten onder Nederlandsche vlag met passagiers en lading waarvan 31 uit- en 31 ingekomen zijn.

Ter Drukkerij van P. WEDTS DE SWART.